

INDHOLD: De troende Kvinder og Menighedsraadene. — K. K. F.s Aarsmøde i Odense. — Den kristne Kvindes Ansvar overfor Moralen i vort Folk. — Kvinderne i Armenien. — De unges Dag og K. F. U. K.

De troende Kvinder og Menighedsraadene.

Som vi alle ved, skal vi nu igen have Menighedsraad. Enten vi synes om dem eller ej, skal vi have dem. Hvorledes skal vi stille os hertil? Ja, det burde vi i Grunden ikke spørge nogen om, det burde vi forlængst have dannet os en Mening om selv.

Men imidlertid — — —

Sidste Gang var der en Mængde, der var stærke Modstandere af Menighedsraadene. De fandt dem meningsløse, fordi alle, uden Hensyn til om de var troende Mennesker, kirkesøgende eller kirkeligt interesserede Mennesker eller ej, havde Stemmeret. Nu vel, Frikirkeforhold i en Folkekirke er meningsløse. Det hele er meningsløst. Men vi faar dem, derom er der ingen Tvivl.

Der var en Præst sidste Gang. Han fandt dem saa meningsløse, at han sagde til sin Menighed, at ingen troende Mennesker burde bruge deres Stemmeret her eller lade sig vælge ind i Raadene. Dette var dumt. Det fandt Mændene i hans Sogn ogsaa, og de gik imod ham.

Men saa var der en anden Præst; han holdt sig til Kvinderne alene og sagde, at det stred imod Guds Ord, at Kvinder stemte og lod sig vælge ind i Menighedsraadene. Kvinderne havde forsømt at danne sig en Mening selv. De stolede blindt paa deres Præst og blev hjemme. Bagefter ærgrede de sig over, at de havde adlydt hans Raad.

Denne Gang véd baade Mænd og